

Uneori cite o poezie întreagă e construită la Maiakovski prin dezvoltare — cu cele mai neprevăzute implicații — a unei singure comparații în care cele două planuri sînt urmărite în paralelă, fiecare element în parte întărind justetea imaginii inițiale. Constatînd la început că drumul « în serpentină » Sevastopol — Ialta e întortochiat « ca un roman », Maiakovski îl descrie în continuare cu toată seriozitatea, ca istoria unei iubiri: la început drumul înconjoară de departe munții, întocmai așa cum cei doi îndrăgostiți ocolesc cu ajutorul aluziilor tema dragostei, dar curînd arșița chinuitoare aprinde inima îndrăgostiților cu focul pasiunii — însă popasul e popas — frigăruii, dar mai ales piersicii sînt dulci ca primul sărut; peisajul sublim ce se deschide apoi prin « poarta Baidar » — golful și cerul albastru cu nori albi — e limanul dragostei împlinite, după care urmează drumul plicticos (prin tuneluri) al căsnicieii; gelozia te face să bănuiești după fiecare stîncă pe amantul-bandit cu cuțitul în dinți, însă viața continuă în monotonia ei cotidiană, ce se întrerupe doar din cînd în cînd cu cite un scandal de familie sub forma unor pene de cauciuc. Pînă la urmă sosirea e asemănată cu o piatră de mormînt:

Когда ж
 окончательно
 это доестъ,
распух
от моторного гвалта—
— Стоп! — И склепом
 отдельный подъезд:
— Пожалте
 червонец!
 Ялта.

Asemenea metafore dezvoltate se întâlnesc la fiecare pas în poezia lui Maiakovski. În oda închinată «tovarăşului Nette — omului şi vaporului» întâlnirea cu vaporul care poartă numele unui tovarăş căzut eroic la postul de datorie (Nette a fost un curier diplomatic ucis de gardiştii albi) prilejuieşte o serie de asociaţii dintre cele mai sugestive. Poetul îl recunoaşte pe prieten (omul) după colacii de salvare — farfurioarele ochelarilor, iar urma luminoasă lăsată de lună pe apă în spatele vaporului e dîra de sînge din coridor (Nette a fost ucis în tren, în Letonia burgheză de atunci, fiind tîrit de bandiţii care au vrut să-l răpească împreună cu actele secrete pe care le avea asupra lui). Imaginea devine deosebit de impresionantă, patetică, gravă prin această apropiere neaşteptată:

За кормой луница.
Ну и здорово!
Залегла,
просторы надвое порвав,
Будто навек
за собой
из битвы коридоровой
тянешь след героя,
светел и кровав.

Stabilirea celor mai neprevăzute paralelisme între realitatea fizică și universul de luptă al clasei muncitoare, de care poetul era legat prin toate fibrele geniului său, îmbracă în creația lui Maiakovski forme dintre cele mai variate.